

Megkezdődött a Collegium Artium tizedik évadja

Ünnepi megemlékezés az évfordulóról

Ebben az évben volt tíz éve annak, hogy először gyűltek össze a JATE hallgatói a Collegium Artium előadásain. Ebből az alkalomból az egyetem Aulájában ünnepi ülésre került sor, megjelent Bíró Vera, a Művelődésügyi Minisztérium Közművelődési Főosztályának vezetője is. Dr. Szalay László rektorhelyettes megnyitotta az ünnepi beszédet. Bevezetőjében köszönetet mondott az egyetem volt és mostani vezetőinek, akik mindenkor elősegítették és támogatták a Collegium Artium munkáját. Ezután a művészetek és technika szerepéről beszélt, amely különösen a szocializmusban és a kommunizmusban elengedhetetlen — mondotta. Idézte Leninnek az ifjúsághoz intézett beszédét, amelyben azt fejtette ki, hogy a kommunizmus csak a modern műveltség alapján valósítható meg. Befejtésül az egyes kollégiumok munkáját értékelte. Nagy tapsal fogadott beszéde után Bíró Vera főosztályvezető szólalt fel. Kiemelte egyetemünk úttörő munkáját a Collegium Artium szervezése terén, amelynek eredményeként ma már szerte az országban elterjedt ez a művelési forma. Végezetül még sok-sok évtizedes eredményes munkát kívánt a szervezet vezetőinek és tagjainak. Ezután ünnepi műsor következett, amelyen felléptek Kemény Kló és Gregor József, a Szegedi Nemzeti Színház művészei, Bódás Péter zongoraművész, valamint Tápai Píroska, Pálffy Katalin és Racsány Mihály, az Egyetemi Színház tagjai. Műsoruk színvonalas, érdekes összeállítás volt, méltán aratott nagy tetszést a hallgatóság körében.

Az előadás után Gruber László adjunktussal a előadásorozat egyik „szülőatyjával” beszélgettem a Collegium Artium múltjáról, jelenéről és terveiről.

— Ötvenhét áprilisában határozta el az egyetemi tanács és az akkori rektor — Dr. Bólya Lajos, mai ünnepeink szónoka —, hogy a hallgatók általános műveltségi szintjének emelése, valamint a kommunista szakemberképzés érdekében szükséges, hogy bizonyos művészeti-esztétikai kérdésekkel fakultatíve megismerkedhessenek tanulmányaik alatt. Ez azt jelenti, hogy mindazok az égető irodalmi, politikai, esztétikai kérdések helyes megvilágításba kerüljenek, amelyekkel a hallgatók valamilyen módon kapcsolatba kerülnek a Collegium Artium megkezdte működését, 7 szekcióban. Ezek közül elsősorban a Collegium Politechnikum-ot emelném ki, mert ez iránt nyilvánult meg a legnagyobb érdeklődés. Célja az volt, hogy az óriási léptékű haladó tudománnyal azok is lépést tarthassanak, akik nem ilyen jellegű képzést kapnak. Célnak az volt — és ez megmaradt mind a mai napig —, hogy a hallgatókat minden évben egy-egy művészeti ággal részletesen és a vele kapcsolatos határtudományokkal érintőleg megismertessük. Akkori kezdeményezésünk úttörő számba ment, ma viszont már elismert és hasznos. Az elmúlt évek meggyőzték bennünket arról, hogy jó előadásokkal nemcsak a megfelelő nagy létszámot tudjuk biztosítani, hanem az érdeklődést is fenn lehet tartani.

— Jelenleg 4 szekción működik. A megszűnt három szekció közül a népművelés rangot vívott ki magának: egyetemünkön önálló stúdióként szerepel ma már. Az irodalom- és politikatudományi kollégium az ér-

deklációs hiánya miatt megszűnt, bár nem érdektelen megjegyezni, hogy az előbbi tulajdonképpen tovább él, ha nem is a mi kereteink között: ebből alakult ki a jelenlegi Irodalmi Színház. Bizonyos fokig pótolják működését a különböző költői estek, mint például a közeli „Kortárs” jubileumi összeállítás. A jelenlegi négy szekció a következő: zenetudományi, képzőművészeti, színháztudományi és filmtudományi. Ez utóbbi különösen jelentős és a legnagyobb látogatottságnak örvend; a művelt filmnézésre, a filmek nézésére, filmtechnológiára oktatja a résztvevőket, emellett még filmtörténettel is foglalkozik. Néhány számmal esetelve működésüket, elmondhatom, hogy eddig mintegy 600 előadást tartottunk, a filmművészeti anketokon 500—600, a zenetudományin 250, a képzőművészeti 150 fő jelent meg átlagban és egyetlen rendezvényünk látogatottsága sem maradt 50 alatt! Viszont bizonyos keserű szájjal kell megemlítenem, hogy az egye-

temi oktatók közül csak elvétve üdvözölhetünk egyet-kettőt az előadásokon. Hol marad a jó példa?!

Terveink közé tartozik az irodalmi szekció újjáélesztése, amely érzésem szerint nem lesz nehéz dolog, hiszen ismét megnőtt az érdeklődés a líra és széppróza iránt. Hasonló terveink vannak a Collegium Politechnikummal is, amely biológiai, fizikai, kémiai ismeretekkel látná el az érdeklődőket. A kozmosz-korszak — ahogy én nevezem — megköveteli, hogy a természettudományok fejlődésével lépést tartson a művelt ember. Elég, ha csak a kibernetikára utalok, máris bizonyítást nyert a politikatudományi kollégium létének szükségessége.

— Eddigi munkánk, amelyet a jövőben is ugyanígy fogunk folytatni, hasznos volt. További célunk, hogy a hallgatók minél szélesebb rétegét vonjuk be a Collegium Artium tevékenységébe, valamint, hogy a város közönsége is szívesen látogassa kedd esténként előadásainkat.

Három hétig a BUNA-ban Vegyészhallgatók nyári gyakorlata

Minden bizonnyal sok kedves emléke fűződik az NDK-ban eltöltött 36 naphoz 18 III. és IV. éves vegyészhallgatóknak, akik nyári gyakorlatukat Schkopau-ban, a Buna vegyüzemben töltötték. Erről beszélgettem a minap a csoport egyik vezetőjével, dr. Jáky Károllyal, a Szerzetlen és Analitikai Kémiai Tanszék tanársegédjével:

— **Hogyan jutottak el odáig, hogy ezt a gyakorlatot a Bunában lehessen lebonyolítani?**

— **Kapcsolatunk a gyárral 3—4 évvel ezelőtt kezdődött. Az akkori és az utána következő években ott dolgozó hallgatók jó munkáját bizonyítja, hogy idén első ízben most már hivatalosan, nyári gyakorlatát is ott töltötte el 18 diákunk.**

— **Milyenek voltak első benyomásai a gyárról?**

— **Kedvezőek. A Buna cég a világ egyik legnagyobb karbidgyára, amelyben szintetikus kaucsukot, PVC-port, polisztirolt, maronátront és sósavat állítanak elő. Ennek ellenére, hogy 19 000 ember dolgozik itt, a gépesítés igen nagy-**

fokú. A gyár az NDK egyik legnagyobb vegyipari exportőre is. A dolgozók gyermekeiknek külön bölcsőde, általános és középiskola áll rendelkezésére. Munkásainak másik két üzemmel együtt 70 000 lakosú városrészt építettek.

— **Miképpen folyt le a gyakorlat?**

— **Az első hét ismerkedéssel telt el. Ezalatt két nézetlátogatást szerveztek nekünk, s két külön előadást is tartottak számunkra; az első „Buna és gyártmányai”, a másodikat „Új gazdasági mechanizmus bevezetése és hatásai a Bunánál, az ifjúság problémái” címmel. Az ezt követő három héten keresztül a hallgatók önállóan irányították a rájuk bízott gépeket. (Közben két ingyenes kirándulást szerveztek Thüringiába, ill. Lipcsébe.) Tizenkét óras munkát 24 óra pihenő követett. Két-három fős csoportokra osztottunk, üzemszerte, s így mindenkinek nagy szüksége volt német nyelvtudására.**

— **Milyen támogatást kaptak az egyetemtől, illetve az üzemtől?**

— **Az egyetemtől a nyári gyakorlatra járó ösztöndíjat és utazási hozzájárulást kaptunk, míg az üzem erre az időszakra anyagi támogatáson kívül, kedvezményes étkezést és szállást biztosított.**

— **További programjuk hogy alakult?**

— **Hat napot töltöttünk Greifswaldban, a tengerparton, majd meglátogattuk Potsdamot, s útban hazafelé másfél napot voltunk Prágában is.**

— **Hogyan összegeznék a tapasztalatokat?**

— **Szükséges volt és nagy hasznát vettük a német nyelvtudásnak. Másrészt hallgatóink megismerkedhettek és részt vehettek olyan nagyüzemi, jól gépesített gyártási folyamatokban, amelyeket eddig csak elméletben ismertek.**

— **Mik a tervek jövőre?**

— **Vendéglátóink mindig végig szívélyesek és segítőkészek voltak. Ezt hallgatóink lelkiismeretes munkával igyekeztek viszonzni, s ha a vendéglátók és közöttük kialakult kapcsolatol-**

függ, úgy jövőre újabb vegyész csoport töltheti nyári gyakorlatát a Buna üzemben.

S végül köszönetet szeretnék mondani a Csongrád megyei Rendőrfőkapitányságnak, amely rekordidő, 4 nap alatt készítette el a résztvevők útlevelét, s ezzel lehetővé tette, hogy a gyakorlat a megbeszélte időben megkezdődhessen.

CS. J.

Két hír a Ságváriból

Október 8-án a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség városi székházának nagytermében rendezte meg a KISZ Csongrád megyei Bizottsága a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 50. évfordulója tiszteletére a „Ki tud többet a Szovjetunióról?” vetélkedő megyei döntőjét. A középiskolások részére kiírt versenyre a megye gimnáziumaiból, technikumokból 21 tanuló nevezett. Kitűnően szerepeltek a JATE Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumának diákjai. Csejtei Dezső az első, Giday András pedig a második helyre került. Csejtei október 22-én részt vesz azon az országos selejtezőn, ahol eldől: kik fognak majd nyilvánosan szerepelni a tv kamerái előtt ugyanebben a témában.

Október 14-én a Ságvári Endre Gyakorló Gimnázium tanári karának szakszervezeti bizottsága baráti találkozót szervezett a balástyai Móra Ferenc termelőszövetkezet tagságával és vezetőivel. A tanárok megnézték a fejlődő gazdaság szülőtelevitását, állatállományát, gépeit, megismerkedtek a termelőszövetkezet gazdasági eredményeivel, gondjaival, majd fehérasztal mellett fejezték be a tanulságos eszmecsereit.

Sátrak és tenger

A Fekete tenger partján, csodálatos környezetben, sátorban laktak tudományegyetemünk hallgatói, akik öt hetet töltöttek a Szovjetunióban építőtáborban, testvérvárosunk, Odessza egyetemének vendégeiként. Sátrakban laktak és az élmények mellé szerették volna magukkal hozni búcsúzásor — a tengert.

Reigl Endre:

Így éltünk a táborban

III. rész

A tíz lány arcát nézem. Mintha egy kicsit túlságosan komolyak lennének.

— Szó sincs róla — tiltakozik Válya Szimonova. — Mi is ugyanúgy szeretjük a vidámságot, a tréfát, mint a többiek. Ime néhány „perdöntő” bizonyíték. Nagy volt a derűtlenség, amikor egy reggel néhányan bevarrott aljú hálóingben ébredtek! Hát még akkor, amikor kiderült, hogy néhányan — a nagyszájúak — nem is tudnak nevetni, mert le van leukoplasztozva a szájuk!

Lina Ljahovescskaja az első napokat eleveníti fel.

— A buszon bábeli zűrzavar uralkodott. Német, orosz, szlovák, magyar beszéd, kiabálás és emellett az ember meg azt sem tudta, hogy akihez szól, milyen nemzetiségű? A kérdezett többnyire csak mosolygott. Ekkor történt meg az az eset, amelynek szemtanúi voltunk ugyan, de csak később — magyar barátaink magyarázata után — értettük meg, valójában mi is történt. Lányok és fiúk együtt utaztak a buszon. Elérkeztünk oda, ahol a fiúknak kellett dolgozniuk. Va-

lamelyik vidám fiú így rikantott fel: aki férfinak érzi magát, az szálljon le. Egy német vezető is utazott velünk, aki mindebből egy szót sem értett. Valószínűleg rosszul fordították le neki a kérdést, mert kis gondolkodás után — a rosszmájúak ezt számvetésnek mondták — úgy döntött, hogy mégiscsak fent marad. Hogy milyen hatást kapott!

A szovjet lányok között találok meg a „legszebb külföldit”, aki a szépségversenyen a harmadik lett, Szevtlána Rjabinyinát.

— Nem is én vagyok a legszebb külföldi. Még itt a sátorban is akad nálam csinosabb. Nem is tudom, miért éppen én rám esett a zsűri választása — szerénykedik.

En viszont tudom. Kék szeme mosolyog, dús szőke kontya lebeg, ahogy a fejét rázza beszéd közben. Valóban szép!

A SZOTE „fattyazói”

Ha kiosztották volna a „Legvidámabb Brigád” címet, kétségtelenül övék a győzelem. Tizenegy másod-

éves orvostanhallgató és egy vendég: Pajtás Ani első joghallgató alkotta a híres brigádot. Körülvesznek és Tóth Izabella, azaz, ahogy a többiek nevezik, Béci kifogyhatatlanul mesél.

— Sajnos, még mindig nem találták ki a törpekurkoricát. Pedig a fejlődésnek feltétlen oda kell vezetnie, hiszen a címerezők jóval alacsonyabbak. Így én is. Mégis nagyon, sőt fokozottabban kellett vigyáznom az elmaradt címerekre. Ugyanis fogadást kötöttem a lányokkal, hogy minden ott hagyott címer után, amit hálónál megtalál a brigád, egy forintot fizetek. Büszkén mondhatom, eddig egy fillérembe sem került ez a fogadás!

A többiek, Tóth Lia, Kovács „Zsiga” és Gasztonyi Gyöngyi nevetnek. Mint kiderült, Béci azért ilyen „nagylegény”, mert eddig még nem volt holdfény.

Béci kifogyhatatlannak tűnő „szövege” hirtelen véget ért. Okot jelentette be a búcsúeste konferansza: a SZOTE fattyazókórusának címerező indulója következik. A „Hahó te lány, hahó te lány, a címert el ne hagyd!” refrénű dal, —

ugyanúgy, mint a megelőző ki-mit-tud-on óriási sikert aratott. A 12 lány éneke messze zengett az éjszakában.

Akik „néni” voltak

Újszegeden, a Tisza-Maros szögében egészen másfajta tábor működött. Itt a brigádok helyett őrsök és rajok voltak, a munka sem címe-merezés, hanem az őrségvezetők voltak.

Bácsa Anna III. éves matematika-fizika szakos TTK-s kötelező pedagógiai gyakorlatát tölti itt. Egy nagy csoport gyerek között találok az őrsvezető „néni”, amint éppen a tűzgyújtás módozatait magyarázza a gyerekeknek. És hogy figyelnek rá! Bármelyik vézett kollegája megirigylhetné!

— Remek környezetben lakunk. Az egészséges levegő, a sok fa, és a sok-sok gyerek varázssá teszi itt az életünket.

Egy sátorral arrébb a III. éves bölcsészhallgató, Gáti Gyuláné a délutáni akadályverseny részleteit beszél meg őrsé tagjaival.

— Sokat tanultam szakmailag — mondja. — A gyerekek nagyon érdeklődtek. A legnehezebb feladat volt számomra hozzájuk beszélni. Nem is gondoltam, hogy ez ilyen ördögös dolog! Figyelnek, a legkisebb hibát, nyelvbottlást észreveszik. Nagyon kell vigyázni minden szóra. És még egy; talán banálisnak, elcsépeft-

nek hangzik: jó foglalkozni a kissrácokkal!

Ma nem tart foglalkozást Túri Margit. Ő a táborgyeletes. A csongrádi kislány a Bajai Tanítóképzőben most lesz másodéves.

— Még a pedagógus-pálya legeslegelejeén tartok. Számomra itt minden új volt nevelési szempontból, annak ellenére, hogy éveken keresztül a szentesi úttörőház őrsvezetője voltam. Itt lehetőség kínálkozott a nevelésre, sőt az egyéni kísérletezésre is. Sok kollégámmal ellentétben azt mondom: igenis lehet „fogni” a gyerekeket — jó szóval is. Számomra ez volt a tábor tanúsága.

Jövőre is ott leszünk!

Egy csokrot nyújtottam át három tábor életéből. Sok tábor, és még több táborozó kimaradt a bemutatásból. De rájuk is jellemző mindaz, amit szovjet, német, szlovák és magyar társaik elmondtak: dolgoztunk (nem is akárhogyan!), pihentünk, üdültünk és nagyon-nagyon jól szórakoztunk. Azok nevében, akik ebben a riportban szerepeltek, és azok nevében, akik nem kerülhettek bele, stílszerűen az orvostanhallgatók csasztuskájával búcsúzom: „... ha (és ide mindenki gondolja a legrettegettebb tantárgyat) átme-gyünk, jövőre is ott leszünk.

Vége